És nem maradt más,
csak a gyerekek.
A szlávszemű fiúk
és gyönge lányok.

Sugárzók voltak,
mint az ikonok.
Mi végbement,
nehéz volt érteni...

De gyűlölet lángolt
kisírt, konok
szemükben —
s az nem volt
gyermeki.
Hallgatva álltak.
Aztán elállt a szél.
Felettük vérvörösen
zengett a dél.
És mégis tévedett
a bölcs
vezér.

Melléfogott,
s nem értette:
miért?
Feláll haduk még
újra s újra sorba.
Már újra dúl
vadul
az ütközet...

A kerekek
kissé magasak voltak.
S nagyon gyorsan
nőnek a gyerekek.

SZ. VOZNYESZENSZKIJ

A BIOLÓGUS MONOLÓGJA

Érzelmek bomlanak,
megrohadnak.
Békákat pároztattunk
tegnap.

Csipeszek ámultak
fekete tálcán
két smaragd-csoda
ünnepi táncán.

Fogtam a fogót, hogy
miként kivánjuk,
úgy gyönyörödjön
gyönyörű vágyuk.

Mintha a kínok
titka ömölne
tűzzel omolva
a ritka gyönyörbe.

Aztán a tánc is
kifárad, fékez.
Ilyen kevés kell
a révüléshez?

Szikém volt vágyuk
szerelem-ága,
most már hidegük
szomorúsága.

Mi előbb létük
közelebb hozta,
az sebzi őket,
az kínozza.

Elszomorodtak.
Mint ősi szfinkszek
vettek magukra
szkafander-inget.

Korok és népek.
Világ-arénák.
Torzképeink: kis
keserű békák.

AKHILLESZI SZÍV

Ilyen napokban, amelyek fájnak,
szív nélkül élni — legenda.
A bajnokok csak a körbe találnak —
s nem a pontba.

Kilyuggatott rostély-személyiségem
árfolyamát kínálhatom ekképp:
„Nézzen belém, mint a ketrecbe, mélyen —
így lesz sikkes a kép."

Megtudja-e egyszer vajon a fegyver,
hogy a hegyétől egy milliméter,
hol függve fonálnyi reményen,
Akhilleszi szív,
a szivem ver?!

Csöndesen, kedves, csitulva már...
Nyugalom engem hiába marasztal,
hazámat átrepülöm —
ahogy égő haraszttal
menekül
fészkét mentve madár.

Mégis fájsz? Éjjel nyugtalanul dobogsz tán?
Mi az ok?
Ne érjenek durva kezek hozzám!
Simogatásuktól —
zuhanok.

Nem lehet hatalma rajtunk semmi rajnak.
Elviselni bennünket — lehetetlen feladat.
S egészen lehetetlen, hogy kettélője a bajnok
e fonalat.

A verseket fordította: VERESS MIKLÓS